

J. W. 1258

p. i. 201.094

EESTI RAHKUS-RAAMATUKOGU

EESTI POLITSEILEHT

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 8 (374) | 23. veebruaril 1929 a. | IX. aastakäik

Ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.
Tellimise hind: aastas Kr. 10.—
poolaastas „ 5.—
veerandaastas „ 2.50

Siseministeeriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:
aastas Kr. 8.—
poolaastas „ 4.—
veerandaastas „ 2.—
Üksik number maksab 25 senti.

Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24
Avatud k. 1/29—1/23. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1.
Kuulutuste hinnad:

1/1 lehek. Kr. 40.— | 1/4 lehek. Kr. 10.—
1/2 „ „ 20.— | 1/8 „ „ 5.—
1/3 „ „ 13.50 | 1/16 „ „ 2.50

Tunnistuste kaotuste kuulutused Kr. 1.—
Lehe eesküljel 75% o, tekstis 100% o kallim.
Aadressi muutmise 30 senti.
Aadress kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338
Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak. nr. 543

Sisu: 1) A. Leht, Kohtu kutselehtede kätteandmisest. 2) A. Liit, Näpunäiteid tulikahjude jälgimisest. 3) Kuritegude põhjustest ja nende vastu võitlemisest. 4) New-Yorgi ratsapolitsei reservist. 5) Keda tõstmine huvitanud. 6) Suusatamisest Tallinna politseis. 7) Üleskutse. 8) Ametlik osa. 9) Kirjanduse alalt. 10) Välismaalt. 11) Kuulutusi.

Kohtu kutselehtede kätteandmisest.

A. Leht, sõjaringkonnakohtu sekretär.

Kas kohtukutsete kätteandmine on niivõrt keeruline toiming, et seda küsimust üldse lähemalt puudutada? Selle küsimuse ülesandmisel olen võtnud arvesse neid rõhkeid kõrvalekaldumisi kohtukutsete kätteandmise korrast, mis paistavad silma eriti sõjaringkonnakohtu praktikas. Sellele küsimusele järgneks vastus: kutsete kätteandmine ei ole niivõrt keerukas, kuivõrt peab ta olema täpne vastavalt seaduse nõuetele. Siit selgubki see põhjuslik viga, et kutsete kätteandmist võetakse liig lihtsa toiminguna ja ei panda rõhku tema läbi viimisele vastavalt seaduse nõuetele, vaid tingituna sellest vaatest püütakse seda lihtsat protsessi veelgi lihtsustada. Kutsete kätteandmine on üks osa kohtuprotsessist ja seepärast allub ta kõigile neile seaduse täpsetele nõuetele, mis on nii omane kohtupidamisele, kus iga vähemgi kõrvalekal-

dumine omab asja kohta olulise tähtsuse ja võib osutada kohtuotsuse tühistamise põhjuseks.

Vastavad seadusenõuded on ajajooksul komplitseerunud otstarbekohasuse nõuetega, mida küll otsekohe ette ei näe seadus, vaid näitavad, kuidas seadusest on aru saanud ja seadust on tõlgitsenud kohus. Kutsete kätteandmise kohta ei ole niisuguseid seletusi palju, kuid need, mis on antud senati või riigikohtu poolt, on olulise tähtsusega. Tugedes sellele, et seaduse otsekohesed nõuded kutsete kätteandmise toimingute teostamise kohta igal politseiametnikul, kellel sellega tegemist tuleb teha, küllalt selgelt, ei tahaks peatuda pikemalt selle juures, vaid lühidalt tutvustada nende nõuetega, mis on seadnud üles senat ja riigikohus.

Kohtukutse peab kõigepealt vastama

neile välistele tunnustele, mis on kindlaks määratud kr. kp. s. §§ 378—379. Nende tunnuste puudumisel ei ole kutsleht seaduslik ja ei kuulu kätteandmisele, vaid saadetakse tagasi kohtuasutusele, kust ta välja saadetud. Kr. kp. s. §§ 57. ja 384. järgi antakse kohtukutse kutsutavale endale, s. o. isiklikult, ja tema ajutisel äraolekul kellelegi kodustest, peaasjalikult vanemale või majaperemehele või kojamehele või kohalikule kogukonna ameti- või politseivõimule. Sellest on näha, et seadus on kindlaks määranud peale kutsutava efese ainult piiratud arvu inimesi, kellele kutse võib usaldada edasiandmiseks. Arvesse võttes seda, et nende isikute loetus on piiratud, siis tuleb järeldada, et kutset kellelegi muule ei tohi edasiandmiseks usaldada. Niisugune nõue on ka loomulik, kui minna välja seisukohast, et kui kutse võiks usaldatud olla kellele tahtes, siis langeks ära tagatis, et kutse kutsutavale üldse kätte antakse. Eelpooltoodud paragrahvides tähendatud isikud peavad kandma mitte üksi moraalset, vaid ka materjaalset vastutust. Vastavalt seletas riigikohus oma otsuses 28. märtsist 1928. a. nr. 8 Remmeigase asjas, et kutslehe vastuvõtjaks peab tingimata olema üks isikust, kes loetletud kr. kp. s. § 384. Siin nõuab riigikohus, et kutse kätteandja peab igakord märkima kutse teisel eksemplaril isiku, kellele ta kutse jättis edasiandmiseks, s. o. kas majaperemehele, kojamehele või kellelegi teisele kr. kp. s. § 384. tähendatud isikuist. Seejuures väidab riigikohus, et see on tarvilik selleks, et oleks võimalik kontrollida kutslehe kätteandmise seadusepärasust. Nõnda seab riigikohus üles kaks nõuet: 1) et kutsleht edasi antaks ainult kr. kp. s. §§ 57. ja 384. ettenähtud isikutele ja 2) et selle nõude täitmiseks ja kontrollimise võimaldamiseks saaks tähendatud isik, kellele kutse usaldatud edasiandmiseks.

Kr. kp. s. §§ 58, 382, 383. nõuete kohaselt märgitakse kutse teisel eksemplaril kutse kättesaamise aeg ja kätteandmine tõestatakse ametniku allkirjaga. Kirjaoskamatuile kuulutatakse kutse sisu kahe tunnistaja juuresolekul. Kui kutsesaaja loobub alla kirjutamast, siis kutsutakse selle toiminguga juure kaks tunnistajat, nagu eelmiselgi juhtumil. Mõlemal korral tehakse kutsele märkus, kellele ja kunas kutse kätte antud ja mispärast puudub allkiri. Sel juhul, kui on tege-

mist kirjaoskamatusesega või loobumisega allakirjutamast, varustatakse vastav märkus juuresolijate tunnistajate allkirjadega. Rahukohtuniku kutsete suhtes tehakse siin erand, nimelt ei kutsuta sarnasel juhtumil juuresolijaid, vaid tehakse vastav märkus kutse teisele eksemplarile (kr. kp. s. § 59).

Erilise nõude seab üles kr. kp. s. § 385, milles kõneldakse sellest, et kui kutsesaaja ei ole kutset saanud isiklikult kätte, siis pannakse see välja: linnas — politseiasutuse hoonele, maal — kohaliku kogukonna ametivõimu maja külge. Milliste juhtumite kohta käib mainitud paragrahv, ei ole selge. Siin on nähtavasti jätnud seaduseandja meelega midagi vahele. Üks ja teine jurist on püüdnud sellele paragrahvile selgitust muretseda ja kogusummas on tekkinud arvamine, et siin on tegemist niisuguste juhtumitega, kui kutsesaaja üldse loobub kutse vastuvõtmisest. Teisiti ei võigi siin olla, sest muidu kaotaks eelmine § 384. oma tähenduse.

Edasi: kas kutse kätteandjal tuleb piirata ainult kutse kätteandmisega või on vaja ka korraldada tarbekorral kutsesaaja otsimist? Loomulik on see toimetamisviis, mida näeme postiametkonnas: kui aadressaat ei leidu kohal, siis katsutakse tema elukoht kindlaks määrata ja kiri saadetakse uuel aadressil. Politsei peaks toimima samuti. Siin aga näme sageli vastupidist teguviisi. Kutsed saadetakse vastava märkusega tagasi kohtuasutusele, ilma et katsutaks teha kindlaks aadressaadi elukoht. Eriti võib seda märgata maakonstaablite juures, kellele kutsed saadetakse kohtust vahetult. Selle küsimuse kohta on omal ajal seisukoha võtnud senati krim. depart. (1880/13) ja motiveerinud, et vastavalt kr. kp. s. § 386. peab politsei tarvitusele võtma kõik temast olenevad abinõud tunnistajate otsimiseks: järelikult peab ta kutse kätteandmiseks antud elukohast lahkunud tunnistajat hakkama otsima. Otsuses aga tähendab senat, et politsei on kohustatud toimetama tunnistajate otsimist, kui ta ei ela kutses tähendatud kohal ja alles siis, kui otsimisele vaatamata tunnistaja asukoht on jäänud kindlaks tegemata, võib ta kutse saata tagasi kohtuasutusele. Kutse edasi saatmisel peab politsei sellest teatama kohtuasutusele, et sellel oleks võimalik jälgida kutse kätteandmist õigel ajal. Senati selle otsuse motiivides leidub ka juhatus otsimise kohta ja nimelt, otsimist tuleb korraldada andmete kogumise teel ja kutse tu-

leb saata nende andmete järgi, mis osutuvad kõige ustavamateks. Analoogiliselt seletatakse süüaluste kutsete suhtes senati krim. depart. otsuses 1886. a. nr. 11. Kas politsei kõik abinõud tunnistaja leidmiseks on tarvitanud või mitte, selle küsimuse kaalumise jäetakse vastava kohtu hooleks neil andmetel, mis politsei on ette kannud. Ülemaltoodud kutsete kätteandmise kord on maksev erandita kõigi kohtuasutuste suhtes, kaasa arvatud ka sõjakohus ja sõjaväe kohtu-uurijad. Kr. kp. s. § 581. ja sõjakohtu sead. § 755. järgi sünnib kohtualuste, nende kaitsjate, erasüüdistajate, tsiviilnõudjate, tunnistajate, asjatundjate ja üldse kõigi isikute väljakutsumine kutsetega kr. kp. s. §§ 377—386 ettenähtud korras.

Veel üks oluline nõue, mille vastu sageli patustatakse, on nõue, et kutsed tingimata väljakutsumise päevaks kohtuasutusele tagasi saadetakse. On õige, et sageli võtab kutsesaaaja otsimine aega ja postilolud jätavad maal vahel palju soovida, kuid andeksandmatu on niisugune viga, kui kätteantud kutsed ühes kätteandmatutega saadetakse edasi uuel aadressil. See ei ole otstarbekohane, seetõttu jäävad hiljaks ka niisugused kutsed, mis oleksid võinud õige ajaks kohtusse jõuda. Kutsed ei ole tingimata seotud nendega kaasasoleva saatekirjaga, neid võib sealt eraldada. Kutsete tähtpäevaks kohtusse mittesaabumisel puudub kohtul võimalus võtta seisukohta tunnistaja puudumise seadulikkuse küsimuses ning selle küsimuse otsustamisest sõltuvad ka asja arutamise võimalused. Ka ei märgita kutsetesse teateid kauguste üle, raudtee-sõiduhindu või kohalikke liiklemis-

abinõusid, mis on kohtutel tarvilised tunnistajate sõidukulude ja päevarahade määramise aluseks. Kui need teated puuduvad, siis on kohus sunnitud neid ikkagi tagantjärele nõudma ja see tekitab asjatut kirj vahetust.

Jääb veel puudutada kr. kp. s. § 641. tähendatud sundtoomist. Sundtoomist teostatakse kaebealuste vastu, keda ähvardab karistus õiguste kootusega, kohtu äranägemise järgi, teiste kaebealuste ja tunnistajate suhtes aga peale esimese kutse järele mitteilmumist. Sunniteel toomiseks saadetakse vastav kutse. See kutse aga ei anta välja kutsutavale, vaid ametnikule, kellele tehakse ülesandeks kutsutava kohusse toimetamine. Isikule, kes sundtoomisele kuulub, näidatakse ette kutse ja ta on kohustatud ettenäitajale jälgima. Kui ta avaldab vastupanu, siis on ametnik kohustatud tarvitusele võtma vastavad abinõud? Sunniteel toomine, välja arvatud äärmised juhtumid, mis ei kannata edasilükkamist, sünnib päeva ajal (kr. kp. s. §§ 390—394). Kui tähtaeg on veel kaugel, siis võib politsei tarvitada tagatiseks kas kodust aresti või vahiall pidamist. Selle või teise tagatise valimine oleneb politseist asjaolude kohaselt, kui selleks ei ole antud näpunäiteid kohtuasutuselt.

Olen püüdnud tuua neid puudusi, mis on eriti silmapaistvad. Et kohtuasutused siiski toodud puudusi ilmsikstulekul politseivõimudele ei teata, siis on see seletatav seega, et kutsed on tähtajalise iseloomuga ja oleks mõttetu ja isegi võimatu tagantjärele parandada tehtud vigu, ning need satuvad paratamatult kohtuprotsessi.

Näpunäiteid tulikahjude jälgimisest.

A. Liit.

(Järg.)

Jõudnud eelmises numbris selgusele, missuguse andmestiku peajoontes peab andma tulikahjujuhtumi teadlik ja kavapärane juurdlemine, teeksin edasi mõned näpunäited tähendatud andmestiku kogumisest ja protokolleerimisest.

Andmestiku allikateks, nagu juba öeldud, on vanad tuttavad kujud — kahjusaaaja või tema majapidamist tegelikult juhtinud isik, tulikahju kaasaelanud isikud — majaelanikud, naabrid, kustuta-

jad, korrapidajad ja teopaik. Neist võtame siinkohal lähemale vaatlemisele kahjusaaaja ning teopaiga.

Harilikus olukorras kahjusaaaja võib vastata kõik tähtsamad küsimused, seega: mis põles, olukord enne tule valla pääsemist, põlemise iseloom, kustutamine ja kellegi süüdistamine või kahtlustamine, kui tema andmetel võib oletada süütamist. Erakorral, kui näit. põlenud vara omanik oli tulikahju ajal ko-

dunt ära või ta ei valitsenud isiklikult oma vara, näit. väljüüritud ruumide, töökodade ja tehaste põlemisel, jääb kahjusaaja osa küsimusi võlgu, kuid siis saame puuduvad vastused kelleltki tema lähemalt isikult või viimasel juhtumil ettevõtte juhatajalt. Seega on loomulik, kui tulikahju andmestiku kogumine algab kahjusaaja või tema asetaja ülekuulamisega. Seda tuleb teha ka seesugustel juhtumitel, kui jälgijal juba esimesest pilgust peaks tekkima süütamise kahtlustusi omaniku enda vastu ja seepärast arvatakse, et ta seletused ei vasta tõele ja on sihitud jälgija juhtimiseks eksiteele. See kartus oleks põhjendatud ainult siis, kui meil puuduksid võimalused kahjusaaja seletuste kontrollimiseks. Need võimalused on aga alati olemas ja seetõttu kahjusaaja valetamine tähendatud juhtumil võib olla asjale aina kasuks, kuna sedaviisi tekkinud vastolud pärastpoole muutuvad kahjusaajale endale kardetavaks.

Enamalt jaolt kahjusaaja omatahtlised avaldused ei ulatu palju kaugemale tulikahju fakti konstateerimisest ning oma üleelatud hirmu ja erutuse kirjeldamisest tule märkamise ja päästetööde ajal. Ta ei oska pidada laiemaid seletusi tarvilisteks, kuna tal puudub asjatundmine sel alal. Seda aktiivsem peab olema ülekuulaja ning laduma kahjusaajale plaanipäraselt küsimusi ette. Andmestiku põhjalikku selgitamist ei pea jätma ka sel juhtumil, kui kahjusaaja oma iseseisvas avalduses peaks tooma esile mõnesuguse kindla ja motiveeritud tuletakkimise põhjuse, näit. tahmapõlemise, lambi ümberkukkumise, laste tulega mängimise. Kogemused näitavad, et kahjusaajate sellekohased avaldused ja põhjendused on tihti kaugel tule õigetest põhjustest. Ja seejuures ei tarvitsegi kahjusaaja igakord just meelega moonutada tõde, vaid ta arvamine võib seista vildakutel tähelepanekutel.

Rööbiti kahjusaaja ülekuulamisest antud näpunäidetele paneme tähele ülekuulamise tulemuste protokollimist.

Tuleb kahjusaaja ise tulikahjust teatada, siis kuulame tema kohe üle ja protokolleerime ta seletusi. Seesugusel juhtumil moodustab kahjusaaja ülekuulamise protokoll ka tulikahju juurduse alguse. Tihti aga teatatakse politseiametnikule olnud või lahtipuhkenud tu-

likahjust telefoni teel või teate toob keegi kõrvaline isik, või koguni ametnik märkab ise tulikahju; niisugusel juhtumil on saanud viisiks, et teatesaaja ametnik kirjutab sellest lühikese protokolliga oma nimel, milles näitab: mis kellaajal täpselt sai teate, mis teel, kelle poolt ja kuidagi ka missuguse tulikahju üle, ning lõpetab protokolliga otsustusega, ilmuda kohale tulikahju põhjuste selgitamiseks. Seesugused protokollid kirjutatakse ligikaudu järgmiselt:

Protokoll.

16. veebruaril 1929. a. mina NN., X. rajooni konstaabel X. maal, seadsin kokku käesoleva protokolliga.

Täna kell 8.15 teatas minule telefoni teel X. valla sekretär (või NN., elukoht X. vallas N. külas), et ööl vastu tänast kuupäeva olevat põlenud maha X. vallas N. külas NN. päralt oleva X. talu eluhooned. Otsustasin ilmuda sündmuskohale juurduse toimetamiseks.

Allkiri.

X. rajooni konstaabel N. maal.

Kui aga politseinik jõuab tulikahju kohale ajal, mil põlemine veel käimas, siis paigutab ta eelmise protokolliga lõpu ka oma tähelepanekud tulikahjust, seega: kohalejõudmise täpne aeg, põlemise ulatus ja iseloom kohalejõudmise silmapilguks, kustutamise- ja päästetööd ning nende edaspidine arenemine kuni tule lõpuni. Sissejuhatavale protokollile järgneb nüüd kohe kahjusaaja või tema asemiku ülekuulamise protokoll.

Ülekuulamise tagajärgede protokolleerimise heaks kordaminekuks etendab tähtsat osa andmestiku paigutamise loogiline järjekord. Lõpmatu segase tundumuse jätab näit. protokoll, milles alul pajatatakse tulikahju märkamisest, siis veidi kustutamisest, siis edasi põlenud varast, siis jälle põlemisest, siis olukorrast enne põlemist, viimaks jälle tsipake põlenud varast jne. Loogiliselt ühte kuuluvad andmestiku osad on vägivaldselt rebitud puruks ja paisatud segi, mis raskendab protokolliga lugemist, samuti aga kahtlemata segab protokolleerijale endale ülevaate tegemist andmestiku täiusust. Tähendatud puuduse kõrvaldamiseks soovitan omapoolt võtta tulikahjust kahjusaaja seletuste protokolleerimisel tarvitusele järgmine andmestiku paigutamise järjekord: 1) harilik proto-

kolli sissejuhatus, 2) tulikahju fakt, aja, koha ning kahjusaajast arvatava tulikahju põhjuse kokkuvõtlik maine, 3) tules hukkunud vara loetelu ja hindamine, 4) olukord enne põlemist, 5) põlemise, kustutamise ja vara päästmise kirjeldus, 6) kellegi süüdistamine või kahtlustamine, 7) n. s. § 940. kuulutamise ja protokollilt ettelugemise maine ja allkirjad. Kuidas tegelikult käsitada soovitatud järjekorda, seda püüan selgitada näite varal, mille võtan ühest katsumiste puhul valmistatud tööst.

Protokoll.

18. oktoobril 1928. a. mina X. kriminaalpolitsei assistent seadsin kokku käesoleva protokollilt.

Olles täna ametiasjus komandeeritud X. maakonda R. valda, ilmus kell 9.30 min. minu juure R. jaama A. jaoskonna metsaülem V. P. p. K., 38 a. vana, elukoht A. vallas P. mõisas, ja avaldus:

Mina olen A. jaoskonna metsaülem X. maal. Täna hommikul kella 4. ajal, magades oma korteris, mis asub kantseleiga ühises majas, tundsin suitsulõhna ning väljast paistis hele valgus läbi aknakardinade tupp. Riietusin kiirelt ja jooksin välja. Nägin, et minu elumaja esimene külg, kus asub kantselei, seisis üleni leekides. Samal ajal jooksid ka ümbruskonnast tuld märganud inimesed kokku, kes asusid viibimata tulikahju kustutamisele. Maja põles maani maha ja kõik minu majakraam jäi tulle ning samuti ei olnud võimalik kantseleist midagi päästa. Ära põles punane plüüs-mööbel nagu sohva, 6 tugitooli, 8 polstertooli, klaver, söögilaud, 10 liht-söögitooli, 2 voodit puust ja köögi tarbeasjad. Kogu kahju 750 krooni. Kantseleis oli peale selle minu isiklikku varandust: 2 kirjutuslauda, 1 raamatukapp, 1 raamaturiul ja 4 kirjutuslaua tooli. Peale selle oli kantseleis veel 10 palgiotsa, mis eelmisel päeval naabri S. talust läbiotsimise juures minu piirkonnas metsavarguse asjas Johan S. õuelt leiduvate palkide otsast maha lasksin saagida ja asitõendusena kuni edasisaatmiseni oma kantseleisse jätsin. Nimetatud palgiotsad põlesid samuti ära. Põlenud maja, mis minu omandus, ja samuti ka majakraam kuskil tule vastu ei olnud kinnitatud. Maja väärtust hindan 1000 krooni ja kokku olen kahju saanud 1750

krooni. Nagu asjaolud näitavad, on maja põlema süüdatud. Kahtlustan süüdamises S. talu omanikku Johan S., kes ennemalt juba mind on ähvardanud ilmsikstulnud metsavarguste korral tappa, ja et eile varastatud palgid S. õuelt leidsin ning palgiotsad asitõendusena kantseleisse tõin, siis oli S.-l küllalt põhjust maja põlema süüdata selles mõttes, et asitõendusi hävitada. Muud seletada ei ole. Loetud ette.

Allkirjad.

Näitena toodud protokollilt sissejuhatava osaga võib olla rahul, arvatud välja juurdlust toimetanud ametniku eesja perekonnanime puudumine. Seevastu puudub täiesti soovitatud järjekorra p. 2. all tähendatud tulikahju fakti, aja, koha ning kahjusaajast arvatava tulikahju põhjuse kokkuvõtlik maine. See võiks kujuneda antud näites järgmisena: „Täna hommikul vara on süüdatud põlema minu elumaja, milles peale minu korteri asusid ka minu ametiruumid, kusjuures tules hukkus:“ Edasi peaks järgnema tules hukkunud vara loetelu. See peaks andma põhjaliku ülevaate maja ehitusmaterjalist, ehitusviisist, ruumide jaotusest, kütteseadeldistest, ruumides olnud asjadest ning viimaste asukohtadest, põlenud vara hinnast ning kinnitusest tule vastu. Näitena toodud protokollilt andmetel kujuneks see osa järgmiselt: „Elumaja, väärtus 1000 krooni, punane plüüs-mööbel, koosnev sohvast, 6-st tugitoolist, 8-st kergest toolist, klaver, söögilaud, 10 söögitoa tooli, 2 puust voodit ja köögitarbed. Selle osa majakraami väärtus 750 krooni. Peale selle hukkus tules minu isiklikku varandust, mis seisis kantseleis, ja nimelt: 2 kirjutuslauda, 4 tooli, 1 raamatukapp ja 1 raamaturiul. Minu kogukahju 1750 kr. Ärapõlenud maja kui ka majakraam ei olnud tule vastu kinnitatud. Peale minu isikliku varanduse hukkus tules ka 10 palgiotsa, mis seisis kantseleis kui asitõendused Johan S. metsavarguse asjas, saetud minu poolt eelmisel päeval Johan S. talu õuelt leitud palkide otsast.“ Et see osa protokollilt on lausa puudulik, on pikema jututa selge. Kas on tegemist kivi- või puumajaga, ühe-, kahe- või enamkordsega, millest oli katus, missugustest ruumidest koosnes, ukсед, aknad, missugused küttekohad olid olemas ja kus nimelt seisis, kus seisis loe-

teldud majaasjad, mis oli põõningul ja kus nimelt, kas välisseinte vastas seisib põlemiskõlbulisi aineid, mis ja kus nimelt? Miks pole hinnatud kantseleis seisnud mööbel? Nähtavasti hukkusid tules ka kantseleis seisnud muu osa mööblit, raamatud, kaustad ja kirjavahetus, kuid see küsimus on jäetud hoopis valgustamata. (Aga võib olla siin just peitubki õige motiiv tule valla-päästmiseks?)

Nüüd peaks järgnema olukord enne põlemist. Sellest ei leia meie näitena toodud protokollis mitte silbikestki, kui arvata välja kasin asjaolu, et kahjusaja ise magas oma korteris tule väljalõõmise silmapilgul. Millal ta heitis magama, kuidas oli enne magamaheitmist tuletegemisega, tule tarvitamisega üldse, eriti kantseleiruumes, kes elavad peale kahjusaja veel nendes ruumides ja mis keegi tegi enne tule märkamist, kuidas jäid ukсед ja aknad majarahva magama minnes, kütte ja valgustusseadeldiste korrasolu jne?

Punkt viiendana on nähtud ette põlemise, kustutamise ja vara päästmise

kirjeldus. Ka see osa on puudulik ja nimelt kõige olulisema arvel: tule ise-loomustus. Viimastest leiame ainult lühikese, mittemidagi ütleva lause: „maja esimene külg seisib üleni leekides“. Mis seal põles — vooder, palgid, katus? Kui suures ulatuses põles — kas nurgast nurgani või siiski osaliselt; viimasel juh-tumil — mitme meetri ulatuses igapidi? Kui sügavalt põles, — pinnapealselt, mõnelt poolt põlenud vooder või palgid läbi, kuidas olid leegid ja suits, kas põles seest- või väljastpoolt või koguni mõlemaltpoolt korraga, mis suunas ja kui kiiresti levis tuli, kas tundus võorast lõhna suitsus, kas kuuldus plahvatusi, millal lõppes põlemine, kuidas olid ukсед ja aknad tule märgates, kust puhus tuul jne?

Pn. 6. ja 7. tähendatud andmed on näites õigel kohal ja küllalt täielikud, kui mitte arvata maine puudumist sellest, et kahjusajale on kuulutatud n. s. § 940. sisu, mis seesugustel puhkudel viisiks.

(Järgneb.)

Kuritegude põhjustest ja nende vastu võitlemisest.

Kuritegudele võib vaadata kahte viisi: neid võib lugeda mingisuguseks möödapääsematuks paheks, mis kord juba olemas ja millela ei ole ettekujutatav inimeste elu, neid võib aga ka uurida ja vaadelda seisukohalt, et, nagu igal nähtusel, nii peab ka kuritegudel olema mingisugune põhjus: juhuslikult ei sünni midagi, järelikult ka kuritegude toimepanemine mitte. Mis puutub lühidalt esimesse vaatekohta, siis tuleb tähendada, et eriti itaallased on mitmel puhul asunud seisukohale, et kuritegevus on möödapääsematu nähtus seltskonna elus ja seepärast poleks vaja kõnelda süüist, vaid ainult sellest, kuidas kaitsta inimesi, seltskonda inimeste eest, kes kuritegusid toime on pannud ja panevad. Karistus ei ole siis muidugi enam mingisugune kättemaks, vaid ainult kahjulikkude ja hädaohtlikkude isikute kõrvaldamisabi-nõu seltskonnast.

Kui nüüd aga asuda teisele seisukohale, s. o. et igal kuriteol on oma põhjus, siis tuleb muidugi küsida igal üksi-

kul juhtumil: kuidas sattus vastav isik kuritegevuse teele? Mis oli põhjuseks kuriteo toimepanemisele? See vaatekoht viib meid edasi hoopis laialdasema küsimuse juure: mis on inimese tahe, kas see tahe on vaba või mitte? Teiste sõnadega, jõuame raske probleemi juure, missugune seisukoht on õige: determinism või indeterminism?

Kas inimese tahe on vaba? Inglise mõtteteadlane Hume nimetab seda küsimust kõige vaieldavamaks küsimuseks kõige vaieldavamana teaduse alal. Schopenhauer ütleb, et see küsimus on möödupuuks, mille abil saab alati eraldada mõtlejat inimest isikust, kes iseseisvalt mõtelda ei oska. Selle küsimuse üle on väga palju vaieldud ja kuulus Berliini loodusteadlane Emil du Bois-Reymond arvas kord, et ei leidu ühegi teise aine, ühegi teise küsimuse kohta arhiivides ja raamatukogudes nii palju materjali, mida keegi enam ei kasuta, kui selle küsimuse kohta. Üldse aga peab tähendama, et suurim osa meie aja mõtteteadlasi asub

seisukohal, mida juba deklareeris kuulus Spinoza, kes tähendas, et need, kes arvavad, et nad tegutsevad vaba tahte alusel, magavad lahtiste silmadega.

Tähendab, praegu kaldub teadus arvamisele, et inimese tahe pole vaba, tema ripub ära mitmesugustest asjaoludest, ta on tingitud välismõjudest, on nagu ütlevad teadlased, determineeritud. Tahe ripub ära kolmest tegurist: inimese omadustest, kasvatuses ja välistingimustest. Omaduste all tulevad seejuures mõista kõik inimese omadused, mis talle üle läinud vanematelt ja esivanematelt ja mis tema juures päevavalgele tulevad; välistingimused on kõik need tingimused, milledes meie kasvame ja tegutseme, kõik ümbruskonna ja teiste inimeste mõjud. On väga tähtis, kas isik on vaene või rikas, kas ta tegutseb kodanlikes või proletaarlikes ringides, kas tema elab väga usklike inimeste seas või isikute seas, kes vabamalt mõtlevad, kas tal tuleb tegutseda ja olla rahua ajal või sõjapäevil. Need kolm tegurit mõjuvad väga mitmet moodi, nad pole kunagi ühtlased, kõige vähemat ühtlust näitavad muidugi inimeste omadused. Omadused on lõpuks see tunnusmärk, mis eraldab geniaalset inimest harielikust igapäevasest kodanikust.

Nagu iga tahe, nii onoleb muidugi ka kuri tahe, s. o. tahe kuritegusid toime panna, eelpool loetletud kolmest tegurist. Kuulus Itaalia kriminal-antropoloog Lombroso asub teatavasti seisukohal, et on olemas sündinud kurjategijaid. Selliseid isikuid võib, Lombroso arvates, kergesti eraldada teistest inimestest, sest neil on olemas säärased välised tunnused, mis otsekohe torkavad silma, nagu pealuu ja lõua ehitus jne. See teooria on olnud suurte vaieluste all, praegusel ajal enam ei pooldata Lombroso õpetust, kuid siiski peab tunnustama, et selle tuum on õige, mille vastu ka palju ei räägita. On nimelt olemas isikuid, kes on n. öelda sündinud kurikalduvustega, on olemas n. nim. sündinud kurjategijaid. Meie kõik tunneme neid kas tegelikust elust, raamatutest või luuletustest — siin tuleks mees pidada, näiteks, kas või ainult Shakespeari surematu kujusid: Macbethi, Richard III ja Jagot. Teaduslikud uurimised on kindlaks teinud, et isikud, kel-

lede vanemad on joodikud või hullumeelsed või nõdrameelsed või epileptikud, kalduvad kuritegevusele. Emil Kraepelin, tuntud ja hiljuti surnud Müncheneri psühhiaater, tegi kõiksuguste katsete abil kindlaks, et alkohol mõjub halvasti ka loomade järeletulijatele: loomad, keda hoiti alalise alkoholi mõju all, sünnitasid haigeid loomi.

Teine väga tähtis tegur, millega aga väga tihti kahjuks veel ei arvestata ja millele ei pöörata veel kõikjal tarvilist tähelepanu, on kasvatus. Halb ja puudulik kasvatus ja igasugune kasvatus puudumine tõukab igal aastal hulk inimesi terves maailmas kuritegevuse teele. Eriti halb on olukord muidugi suuremates linnades, kuna maal ja maaoludes see tegur suurt osa ei etenda, sest seal ei puudu peaaegu kunagi ja kusagil kas või kõige primitiivsema kasvatuses andmine. Mõned suuremad kriminaalprotsessid valgustavad seda seisukorda, milles tihti elavad lapsed, milles nad kasvavad ja mis neid õieti ette valmistab kuritegevusele. Keegi nende järele ei valva, kellelgi pole selleks aega, aga tihti ka tahtmist ja oskust. Iseenesest hea laps muutub aja jooksul halvade välismõjude tõttu, milledele tema midagi ei saa vastu seada, ei suuda, ei oska.

Et välistingimused mängivad väga suurt osa kuritegude toimepanemisel, seda vist praegu enam keegi ei eita, see on käega katsutav. Nii mõnigi aus ja korralik inimene on sattunud kuritegevuse teele vähese palga, tööta oleku, haiguste, ärikahjude jne. tagajärjel. Eriti tuleb siin aga pidada silmas kaks tegurit, mis väga soodustavad kuritegevust: alkohol ja korterite puudus. Nõunik E. Dosenheimer tähendab („Die Ursachen der Verbrechen und ihre Bekämpfung“), et Saksamaa kohta on teinud väga huvitavaid kokkuvõtteid prof. Aschaffenburg Kölnist. Alkoholi tarvitatakse — nende kokkuvõtete järgi — Saksamaal kõige enam: Oppelnis ja Brombergis (napsu), Baiiris (õlut) ja osalt Reinimaal ning Mannheimis (veini); neis kohtades aga tuleb ka kõige rohkem ette kakelusi ja kuritegusid, mis toime pannakse alkoholi mõju all. Neis Saksamaa osades pannakse kõige rohkem toime: vastuhakkamisi ametivõimudele, mööbli ja asjade lõhkumisi, petmisi arvete tasumise alal

kõrtsides, vägistamisi ja feisi seksuaalseid kuritegusid, lärmitsemisi, rahurikumisi jne.

Lähemas ühenduses alkoholi tarvitamisega seisab korterite puudus, mis teatavasti praegu terav peaaegu terves haritud maailmas. Nii mõndagi meest ei aja kõrtsi ainuüksi joomise tahe. Kõrtsis leiab ka vaene inimene teatava mugavuse, mis tal puudub harilikult kodus. Talvepäevil, mil väljas on külm, on kõrtsituba paljudele ainsaks soojaks paigaks, kuhu võib meeleldi minna. Kõige raskemad korterikriisi tagajärjed aga peituvad veel mujal. Seksuaalkuritegude tõus, eriti mõnede sarnaste kuritegude arvu järjekindel tõus, ripub ära korterite

puudusest, korterikitsikusest. Seksuaalne nähtus isa ja tütre, venna ja õe jne. vahel, nagu sellest jutustavad suurlinnade ajalehed peaaegu iga päev, on tingitud pea ainuüksi väikestest korteritest. Pealegi sünnivad kõiksugused asjad seksuaalalal tihti väikeste laste silmade all, kes on sunnitud pealt vaatama, sest korter on liig väike ja minna pole kuhugile. On arusaadav, mis võib kord saada lastest, kes juba kõik teavad ja kõike on näinud varajases eas. Pealegi katsuvad lapsed, nagu see üldse on nende iseloomus, järele teha seda, mis nad on näinud vanemate juures. Häbitunne kaob ja ühes sellega ka tähtis takistus-tegur inimelus. (Järgneb.)

New-Yorgi ratsapolitsei reservist.

Ameerika Ühisriikide suurim ja tähtsaim linn, New-York, kasvab hiigla-kiirusega: olles enne maailmasõda üks suurematest linnadest maailmas, on New-York praegu juba kõige suurem linn, suurem isegi kui London. Enne sõja algust arvati New-Yorgi elanikkude arvu umbes 5 miljoni peale, paar aastat pärast sõja lõppu oli see arv kasvanud juba 7 miljoni peale ja praegu olevat elanikkude arv tõusnud isegi 9 miljoni lähedale. Sellele tuleb lisaks veel umbes 1 miljon inimesi — võõraid, kes ainult paar päeva New-Yorgis viibivad läbisõidul või äritegemisel. Nii et umbkaudselt tõuseb üldine New-Yorgis viibivate inimeste arv 10 miljonini.

On arusaadav, et politseiteenistus ja ülesanded kerged pole sarnases suures linnas, mille elanikkude arv ületab kogu Eesti elanikkude arvu umbes üheksa korda! On vana tõde, et mida suurem linn, seda rängem politseiteenistus: politseiliste ülesannete täitmise raskus ei kasva proportsionaalselt elanikkude arvule, vaid kiiremini, mistõttu siis ka suuremate keskkochtade politseiametnikkude arv on alati suurem kui väikeste linnade vastavate ametnikkude arv, kui neid arvused võtta proportsionaalselt elanikkude arvule. Kui, näiteks, mõnes linnas, kus elab kokku 40.000 inimest, on 100 politseinikku, siis — see on harilik nähtus — ei ole linnas, mille elanikkude arv on kolm korda suurem, s. o. käesoleval

juhtumil 120.000 inimest, politseiametnikkude arv kolm korda suurem, vaid rohkem, s. o. sarnases linnas on rohkem ametnikke kui kolmsada. See on muidugi ka arusaadav. Suurtes linnades tõuseb erakorraliselt kiiresti kurjategijate ja kuritegude arv; peale selle aga tulevad suurtes linnades politseile lisaks harilikkudele ülesannetele veel sootu uued: liikumiskorraldamine, tulekahjude korral abiandmine ja korrapidamine jne. Seetõttu on siis ka suurlinnade politseiametnikkude arv harilikult erakorraliselt suur.

New-Yorgis oli 1925. a. (s. o. siis kui elanikkude arv ühes läbisõitjatega oli umbes 7 miljonit) 13.070 politseiametnikku; seda arvu on vahepeal suurendatud, nii et suhteliselt on arv jäänud umbes endiseks, see tähendab, et iga 540 isiku peale tuleb seal üks politseinik. Ei saa kuidagi öelda, et see arv oleks suur, eriti kui meie seda võrdleme vastavate Euroopa suurlinnade arvuga. Berliinis, näit., tuleb iga 155 elaniku peale 1 politseinik, Roomas — iga 129 peale üks politseiametnik, Brüsselis — iga 205 peale üks, Viinis — iga 275 peale üks, Pariisis — samuti iga 276 peale üks ja Londonis — iga 365 isiku peale üks politseiametnik. New-Yorgi kasuks tuleb aga silmas pidades seda, et maa-ala, kus asub see hiigla linn, on võrdlemisi piiratud, on näiteks hoopis väiksem kui maa-ala, millel asub London.

Nagu teisteski linnades, nii tuleb ka New-Yorgis tihti ette üks või teine suur-sündmus, mis nõuab politseilt erakorraliselt palju tööd. Streikide, demonstratsioonide, valimiste, suurte tulekahjude jne. korral suureneb politsei töö väga tunduvalt, sellele lisaks tulevad veel maavärisemised, mis juba nii mõnelgi korral suurt kahju on sünnitanud, rasked tormid ja teised sarnased looduse õnnetused. On siis ka arusaadav, et New-Yorgis on tihti vaja rohkem politseid kui seal tegelikult on olemas; juhtub vähemalt paaril korral aastas, et vahetõttu 540:1 on liig halb politseile, et tuleb tahtes-tahtmata võtta abiks mingisuguseid jõude väljaspoolt. Uusi ametnikke pole niisugustel kordadel muidugi võimalik teenistusse võtta, seda ei luba piiratud aeg ja kiire ametnikkude vajadus. Siiski aga kõvendatakse politsei-ametnikkude ridu rasketel ja keerulistel ägedel. Appi tuleb politseile, sugugi mitte sõjaväeosad — vaid eriline politseireserv. Sellele reservile on juba kauemat aega pühendatud tõsist tähelepanu, seda on mitmel puhul ja mitmet moodi ümber korraldatud, seda on hästi katsutud välja õpetada ja korralikult varustada kõigi tarvisminevate abinõudega, eeskätt muidugi korralikkude relvadega.

Asi seisab nimelt selles, et see politseireserv ei koosne politseinikkudest, elukutselistest ametnikkudest, vaid vabatahtlikkudest; seda reservi võiks vasti ehk kõige paremini võrrelda meie kaitseliiduga. Üldine New-Yorgi politseireserv ehk õigemini politseireservi korpused koosneb 3000 mehest, kes viibivad alatasa õpustel ja kellega võib igal ajal ja igasuguste sündmuste puhul arvestada New-Yorgi politsei keskvalitsus. See politseireserv moodustab enesest midagi reservohvitseride korpuse taolist, nagu see ellu kutsutud Ameerika Ühisriikides. Seejuures ei koosne politseireserv üksi n. öelda jalaväest, vaid temas leidub ka eriosi: ratsavägi, lennuvägi ja sanitaarkomando.

New-Yorgi kodanikkude hulgas leidub palju ärimehi, kontori-ametnikke jne., kes austades ja armastades korda ja seadusi, on nõus oma jõudu pühendama nii palju kui võimalik seltskonna ja üldise julgeoleku eest hoolitsemise teenistusse. Niisugustest kodanikkudest koosneb New-Yorgi politseireserv, neid õpetatakse,

neid määratakse vastavalt iga mehe võimele ja soovidele ühte või teise eriossa. Neile inimestele, kes terve päev istuvad kontorites ja kirjutuslaua taga, on politseireservi teenistus puhkuseks ja kosumise ning jõu-uuendamise allikaks. Pärast igapäevast töölõppu minnakse reservi, et seal õppusi läbi võtta ja harjutusi teha, sporti harrastada, nagu seda ameeriklane üldse väga armastab, kuid sporti, mis ühtlasi toob kasu üldsusele, mis on pühendatud sellele üldsusele ja mitte ainult sporditegijale enesele.

Parimaks politseireservi üksuseks loetakse New-Yorgis ratsareservi, mille peale uhke on niihästi politsei, kui ka New-Yorgi elanikud ja millest armastatakse rääkida (eriti muidugi võõrastega), niipea kui jutt on politseist. See politsei ratsareserv on huvitavamaid organisatsioone Ühisriikide politseis üldse. Jutt on n. nimetatud C. osakonnast 11. jaoskonna juures. Mõistagi kuuluvad siia kodanikud, kellel on eriline huvi hobuste ja ratsasõidu vastu ja kes elus ühel või teisel näol on harrastanud ratsasõitu. Kõneldakse, et see ratsareserv koosneb parimatest ratsutajatest Ühisriikides. See ratsaosakond asutati alles 1916. aastal, s. o. maailmasõja päevil, kui Ameerika Ühisriigid otsustasid aktiivselt võtta osa sõjast sakslaste vastu. Sel ajal kutsuti sõjaväkke ja sõjaväljale peaaegu kõik ratsapolitsei mehed 11. politseijaoskonnast ja siis tuli leida mingisugune väljapääsetee tekkinud olukorrast, tuli leida mingisuguseid asetäitjaid. Politseinikkude teenistust, keda Euroopa lahingväljadele saadeti, hakkasid osaliselt kandma kodanikud ise. Kokku tuli esimese üleskutse peale õige palju vabatahtlikke, kes nüüd astusid politsei asemele ja pärast kontoritööd veel isegi 8—10 tundi sadulas istusid, et valvata heakorra ja julgeoleku üle. C. osakonna ülesandeks oli maailmasõja päevil patrullida linna osas „Bakery“st“ „Van Cortlandt“ pargini, s. o. selle osakonna patrullimise alla käis väga suur ja väga tähtis linnajagu. Kui elukutselisi politseinikke saadeti sõtta, jäi selle linnaosa patrullimine täiesti vabatahtlikkude kodanikkude hooleks, kes olivat oma uut ja vastutusrikast ülesannet täitnud eeskujulikult ja suure eduga.

Sama C. osakonna reserv, mis tähendatud kujul ja põhjustel ellu kutsuti 1916.

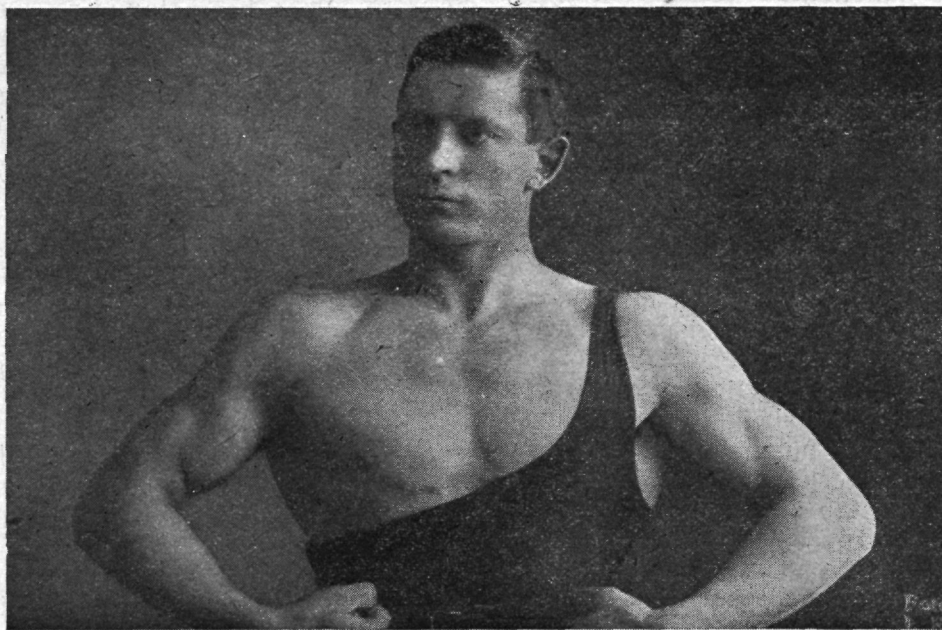
aastal, jäi tegutsema C. osakonna nime all ka pärast maailmasõja lõppu. Igal neljapäeval peetakse õppusi, kus harilikult ükski reservimeestest-kodanikkudest ei puudu. Reservlaste hulgas leidub terve rida isikuid, kes on sõjast ja isegi sõdadest osa võtnud: vanemate meeste hulgast on mitmed osa võtnud Ameerika-Hispaania sõjast (1898. a.) ja maailmasõjast, noorematest on suur osa lahinguid löönud Euroopa sõjaväljadel maailmasõjas. Need reservlased on kõik teeninud sõjaväes ohvitseridena ja on arusaadav, et niisuguse koosseisu juures on terve see ratsareserv kujunenud eeskujulikuks politsei osaks. Kuid ratsareservi ei kuulu kaugeltki ainult endised sõjaväelased: reservlaste

seas leidub hulk arste, hambaarste, ineenere, advokaate, kooliõpetajaid jne., kellel puudub igasugune sõjaväeline ja politseiline eelharidus; kõiki neid ühendab aga armastus kodulinna ja armastus ratsasõidu vastu. Ratsareserv võtab kõikidest politseiparaadidest osa ja sarnastel kordadel näeb reservi alati elukutselise ratsapolitsei, n. nim. Mounteal Police, kõrval, kes uhke on oma ilusa ja tubli reservi peale. Kord aastas pannakse toime üldine võidusõit reservlaste, ratsapolitsei ja reservohvitseride vahel, kes on teeninud ratsa- või kahurväes. Senini pole ratsareserv veel kunagi viimastele kohtadele jäänud, mis näitab, et tublisti harrastatakse ratsasõitu. R.

Keda tõstmine huvitanud

Hiljuti mälestas meie vanema spordigeneratsiooni raskejõustiklane Arthur Pärn oma 20-aastast sportimise juubeli.

Sel puhul korraldas spordiselts „Tervis“ tema auks rahvuslised tõstevõistlused Pärnu rahvamajas. Nimetatud võistlusi

austasid oma osavõtuga nii rida silmapaistvaid tõstemehi kui ka seltskonnategelasi.

Tasa ja vaikselt algas A. Pärn sportimisega. 1908. a. astus ta esimest korda tuletõrje-seltsi „Turnerkolonne“ raskejõustiku osakonda. Sel aastal võttis ta osa võistlustest ja omas 4. koha.

Hiljem läks juba asi libedalt ja nii näeme Pärna tihti Pärnumaa meeste esirinnas meistrina. Spordiklubide organiseerimise alal pole Pärnal mitte väikesed teened; siin on ta järjekindlalt kaasa löönud ja seisnud alati juhtivatel kohtadel. Praegu on A. Pärn Pärnu suurema spordiseltsi „Tervise“ ja spor-

diseltside liidu esimees ning politsei spordiringi aktiivsemaid tegelasi.

Ametilt on hr. Pärn Pärnu linna jaoskonna politsei III rajooni konstaabel ja politseiteenistuses kohuseid täitnud

10 aastat, missugune tähtpäev märgiti ära 8. jaan. s. a.

Juubeli õhtul öeldi tublile spordimehele palju tänusõnu ja annetati väärtuslikke kinke. J. H.

Suusatamine Tallinna politseis.

9. veebr. s. a. korraldas Tallinna politsei spordiring esmakordselt omavahe- lisi suusavõistlusi murdmaa alal. Jooks algas Ülemiste järve juurest ja suundus Järve raudteejaama juure ja sealt sama teed tagasi; maa pikkus 7 km. Jooksu- maa oli raske, eeskätt vähese lume ja teiseks külma ilma tõttu. Osavõtjaid oli prefektuurist ja politseikoolist kokku 24. Osavõtjate arv oleks olnud tundu- valt suurem, kuid paljud olid haigestu- nud grippi. 24 politseiametniku osavõt- tu suusavõistlusest tuleb lugeda suure- arvuliseks, sest möödunud aastal suutis politsei anda kaitseväe, kaitseliidu, pii- rivälve ja politsei üleriiklikkudele suu- savõistlustele Tapal üle riigi ainult 9 politseiametnikku. Suur osavõtt on se- letatav äsja lõppenud suusa-kursusega

Tallinna politsei spordiringi liikmetele ja teiseks suusatamise paigutamise- ga õp- pekavasse politseikooli kasvandikku- dele.

Jooksu võitis politseikooli kasvandik Kask ajaga 41 min., teiseks tuli konstaabel Laurson — 45 min. 20 sek., kolman- daks pol.-kooli kasv. Tikku — 46 min. 35 sek., neljandaks van. kordnik Villo, viiendaks konstaabel Teearu ja kuuen- daks van. kordnik Hütt. Kohe pärast võistlust said jooksjad „Sõdurite kodu“ ringi korraldusel sooja duši ja teed. Pärast seda jagas kuuetele esimesele po- litsei-ametnikule auhindu välja ringi abiesimees abiprefekt Sihle, kes lühike- ses kõnes soovis parimat kordaminekut Rakveres peetavaile esivõistlustele suu- satamises. R.

Üleskutse.

15. ja 16. märtsil 1929. a. korraldab Tartu politsei spordiring E. P. K. O. Liidu loal Tartus spordiselts „Kalevi“ ruu- mes, Puiestee tn. nr. 68, ülemaalsed politsei raskejõustiku esi- võistlused Kreeka-Rooma maadlu- ses, jiu-jitsu maadluses, poksis ja tõst- mises allpool tähendatud kaaludes:

Kreeka-Rooma maadluses:

kärbeskaal	kuni 58	klg.,
sulgkaal	„ 62	„
kergekaal	„ 67,5	„
keskkaal	„ 75	„
poolraskekaal	„ 82,5	„ ja
raskekaal üle	82,5	„

Maadlus-võistlus on 15. III s. a. kell 11, kaalumine 2 tundi varem.

Jiu-jitsu maadlused:

kärbeskaal	kuni 50	klg.,
sulgkaal	„ 55	„
kergekaal	„ 61	„

kergekeskkaal	kuni 67,5	klg.,
keskkaal	„ 75	„
poolraskekaal	„ 85	„ ja
raskekaal üle	85	„

Võistlus on 16. märtsil kell 11, kaalu- mine 2 tundi varem.

Poksis:

kärbeskaal	kuni 50,802	klg.,
kukk-kaal	„ 53,524	„
sulgkaal	„ 57,152	„
kergekaal	„ 61,237	„
kergekeskkaal	„ 66,678	„
keskkaal	„ 72,574	„
poolraskekaal	„ 79,378	„ ja
raskekaal üle	79,378	„

Võistlus on 16. märtsil kell 13, kaalu- mine 2 tundi varem.

Tõstmises:

sulgkaal	kuni 60	klg.,
kergekaal	„ 67,5	„
keskkaal	„ 75	„

poolraskekaal kuni 82,5 klg. ja
raskekaal üle 82,5 „

Võistlus on 15. märtsil kell 11 kolme võistlusena järgmistes variatsioonides: kahe käega surumine, kahe käega rebimine ja kahe käega tõukamine. Kaalumine 2 tundi varem.

Kõik ülaltähendatud võistlused peetakse E. P. K. O. Liidu määruste kohaselt ja kui kaalus leidub vähemalt 2 võistlejat.

Riietus peab olema võistlejatel E. P. K. O. Liidu määruste kohaselt täpne ja korralik ja võimalikult oma ringi värves. Eitaval korral keeldakse osavõtmine. Jiu-jitsu maadlusülikonnad on Tartu politsei spordiringilt.

Üles anda võib igasse kaalu neli, kellest ainult kolm võivad võistelda.

Igas kaalus jagatakse kolm hinnalist auhinda, võistlejate arvu silmas pidades.

Peale selle antakse E. P. K. O. Liidu poolt võistlejatele diplomid, meistermärgid ja nendega kaasasolevad diplomid.

Väljaspoolt Tartut osavõtjatele muutseb Tartu pol. spordiring korteri ja toidu, mis ei lähe maksma üle 250 sendi päevas iga võistleja kohta ja mis hiljem võistlejatelt nõutakse sisse.

Ülesandmised võistlustest osavõtmi- seks saata ära nii, et need oleksid Tartu politsei spordiringi käes hiljemalt 1-ks märtsiks s. a. ja adresseerida Tartu pol. spordiringi juhatausele, Tartu-Valga prefektuuri.

Ühtlasi palub spordiringi juhatus, et igal üksusel, kes sõidab võistlustele, oleksid kaasas esindajad, kes tegutseksid võistlustel kohtunikena ja kaitseksid meeskonna huve. Esindajate ülesandmise vii- mane tähtpäev 1. märts.

Pärast võistlusi peetakse ära peoõhtu 16. märtsil kell 21 „Bürgermusse“ saalis, kus jagatakse välja auhinnad, diplomid ja meistermärgid.

Võistlustest osavõtjaid võib lugeda komandeerituteks teenistusõppustele si- semin. käsukirja 27. VIII 1927. a. nr. 95 § 5 alusel.

Ühel ajal raskejõustiku esivõistluste- ga on T. P. spordiringil kavatsus pidada ka ping-pongi spordivõistlusi, kui leidub osavõtjaid. Aeg ja koht antakse edas- pidi täiendavalt teada, kui selgub osa võtta soovijate arv. Ülesandmised osa- võtuks palume saata 1. märtsiks.

H. K r u u s, esimees.

Kirjatoimetaja (allkiri).

Ametlik osa.

Politseidirektori käsukirjaga 15. veebru- arist s. a. nr. 34

on kustutatud surma läbi lahkunud Koo- raste rajooni konstaabel Võrumaal Jo- hannes Öunap Võru-Petseri prefektuuri koosseisust, arvates 15. jaanuarist s. a.

Tallinna-Harju prefektuuri konstaa- bel Peeter Park on paigutatud ümber oma palvel raudteepolitsei koosseisu, ar- vates 15. veebruarist s. a.

Viru-Idra abiprefektuuri konstaabel Oskar Kask vabastatakse ametist oma palvel, arvates 1. märtsist s. a.

Tallinna-Harju prefektuuri van. kord- nik Oskar Johanson on määratud kon- staabliks Tartu-Valga prefektuuri koos- seisus 20. veebruarist s. a. arvates.

Politsei peavalitsuses on registreeri- tud: ajakiri „Fata Morgana“, hakkab ilm- muma Viljandis, kaks korda kuus; välja-

andja ja vastutav toimetaja Voldemar Jaani p. Pirsko.

Ajakiri „Fata Morgana“ trükitakse Viljandis „Sakala“ trükikojas.

Politsei neavalitsuse poolt on antud load laskeriistade ja laskemoonaga kaup- lemiseks: 1) Hans Jüri p. Anveltile, Ima- vere vallas, Käsukonnas, maksvusega 20. veebruarini 1930. a.,

2) Jakob Jaani p. Mikiver'ile — Lok- sal, maksvusega 21. jaanuarini 1930. a.,

3) Väike-Maarja tarvitajate ühisuse juhatausele Väike-Maarja alevikus, maks- vusega 31. detsembrini 1929. a.

Politseidirektori määrusega on tühis- tatud: Vana-Võidu vallas ja asunduses elutseva August Mardi p. Lauri ja Albu vallas, Ageri külas elutseva Mihail Jüri n. Oja laskeriista load jahipüssi hoidmise ja kandmise osas; Kuksema vallas, Va-

laste külas elutseva Johannes Jakobi p. Latiku laskeriista luba; Paide vanglasse paigutatud Otto Johannese p. Seppeli,

end. elukoht Türil, ja Vastseliina vallas elutseva Friedrich Tanila p. Treijari laskeriista load.

Kirjanduse alalt.

Omavalitsustegelase kalender 1929, Maaomavalitsuste Liidu väljaanne, $\frac{1}{16}$ kaustas, teksti 117 lhk., märkuste ja arvete jaoks 76 lhk., kuulutusi 3 lhk., ärarebitavaid kirjalehti 17.

Kalendaariumi osas peale harilikku teadete, on märgitud tähtajad eelarvete ja aruannete esitamiseks ning maksude alal, millede silmaspidamine omavalitsustegelastel tarvilik.

Üldosa sisaldab teateid maa- ja linnavalitsuste, nende asutiste ja liitude asukohtadest, juhtivate tegelaste ja eriametnikkude nimed, telefoninumbrid ja jutulepääsemise aja; valdade ja alevite nimestiku, nende postiaadressi, lähema raudteejaama, selle kauguse ja elanikkude arvu äratähendamiseks; posti-tele-

graafi taksid; mõõtude ja välismaade rahade võrdlused; protsentide arvestamise tabeli; väljavõtted maksuseadustest, kohtuseadustest, hoolekandeseadusest, küüdi ja postijaamade, elanikkude registreerimise, ühingute (seltside) ja nende liitude, perekonnaseisu, vekslite ja tšekkide ning riigilipu seadustest ja korraldustest.

Lõpus esineb omavalitsustegelasele tarviliku kirjanduse loetelu, nii senini ilmunud kui ilmumisel oleva, mis sellest hoolimata ei ole kahjuks ikkagi veel kuigi pikk ega rikas, vaevalt üle paarikümne numbriga, millest aga siiski miskipärast on jäetud välja A. Looritsa „Valdavalitsuste arvepidamine,“ põhjanev teos sel alal.

Välismailt.

Saksenis likvideeriti riiklik politsei.

Läinud aasta lõpul hakati Sakseni osariigis Saksamaal likvideerima riiklikku politseid, sellega teostades põhimõtet ja kava, mille kohta palju vaieldud, kõneldud ja kirjutatud. Riikliku politsei (välispolitsei) likvideerimisega loodetakse saavutada kõigepealt asjaajamise lihtsustamist, mis kannatas tunduvalt selle all, et kõrvuti tegutsesid kaks suurt politseiaparaati: omavalitsuse ja riiklik politsei. Muidugi kaaluti kauemat aega küsimust, missugust politseid kaotada. Lõpuks jõuti otsusele, et likvideerida tuleb riiklik politsei, sest sellega säästab riik palju raha ja just viimane motiiv oli otsustavaks terve küsimuse lahendamisel. Kokkuhoidu loodetakse saada aastas 156.000 saksa marka ehk 140.000 krooni. Osa riikliku politsei keskasutuse ülesannetest pannakse Sakseni siseministeeriumile, kes ühtlasi ka võtab üle mõned riikliku politsei ametnikud. Kas küsimus eelpooltoodud kujul on hästi ja otstarbekohaselt lahendatud, seda muidugi praegu veel ei saa öelda, kuid sakslased ise on arvami-

sel, et lahendamiseviisi ei saa lugeda kõige paremaks ja õnnelikumaks.

Halva käekirjaga arstid — vangimaja!

Norras ootab arste suur üllatus ja, võib olla, isegi vangimaja. Igatahes aga seisab norra arstidel nähtavasti mõne ilukirjutuse kursuse läbitegemine ees. Arstid on üle maailma tuntud oma halva käekirja pärast, kuid kusagil ei näi asi nii tõsine olevat kui Norras, nii et isegi valitsus peab seal vahele segama ja küsimuse korraldamist enda peale võtma. Valitsus töötab välja erilise seaduseelnõu, mis on sihitud arstide halva käekirja vastu, ja see seadus on nüüd vastu võetud ja jõusse astunud, nagu teatavad välismaade ajalehed. Seaduse järgi on arstid Norras nüüdsest peale kohustatud retsepte nii selgelt kirjutama, et neid suudaksid lugeda suurema vaevata mitte ainult apteekide teenijad, vaid ka vähikud, s. o. iga kodanik, kes üldse lugeda oskab. Eriliselt nõuab seadus, et arstide allkirjad oleksid selgesti loetavad. Seaduse vastu eksimised on karistatavad ja kõige val-

juma karistusena näeb seadus ette kolme-kuulise kinniistamise türmis.

Taskuvaraste kongress.

Mõne nädala eest algas Tsheho-Slovakkias, Pozsony (endine Pressburg) linnas, eriline kongress, mis eeskätt huvitas politseivõimuseid. Enne kongressi algust ilmus tähendatud linna politseidirektsiooni vana taskuvaras-retsidiivist, kes politseile oli tuttav elukutselise kurjategijana. Mees oli alles hiljuti vanglast vabanenud, kus tema pikemat aega kinni istus vanade pattude pärast. Taskuvaras palus politseidirektsiooni temale lubada Pozsony linnas mõni aeg viibida. Mehele antigi peatusluba. Sellele palvele järgnesid peagi teised. Tulemuseks oli see, et kohale hakkasid ilmuma tuntud taskuvargad Brünnist, Troppaust, Kassast ja Ungvarist. Nähtavasti peeti nõu ja arutati tuleviku tegevuskava. Seejuures ei tohi unustada, et Pozsony linn asub Tsheho-Slovakkia, Ungari ja Austria piiril, nii et see linn on igapidi soodus niisuguste „kongresside“ pidamiseks ja kahtlaste isikute kogunemiseks. Nii palju kui politsei suutis endale teateid ammutada kongressi töö tulemuste suhtes, selgus, et taskuvargad kavatsevad sõita Viini ja sealt edasi Nizzasse, et jõuda viimasesse linna veel karnevali ajaks. Viinis kavatseti kokku saada Austria „ametvendadega“ ja seal ka lõplikult otsustada Nizzasse sõitmise küsimus. Tsheho-Slovakkia politsei teatas otsekohe Viini ja Nizza politseivalitsustele tähendatud kongressi otsustest ja hoiatas vastavaid politseivõime „kallite külaliste“ eest.

Saksa naispolitsei väljaõpetamisest.

Naispolitsei küsimus on praegu Saksa maal päevakorral ja seda küsimust lahendavad üksikud saksa osariigid igaüks oma moodi ja oma parima arusaamise järgi. Kuna üksikud osariigid asuvad naispolitsei suhtes täiesti eitaval seisukohal, on teiste osariikide politseijuhid, samuti ka kohtutegelased, omavalitsusastused jne. naispolitsei ellukutsumise tarvidusest veendunud. Mõned osariigid, nagu näiteks, Sakseni, lähevad isegi kaugemale ja hakkavad sisse seadma mundrikandjat naispolitseid, teiste sõnadega nais-välispolitseid. Suurem osa saksa politseivalitsustest aga piirdub nais-kriminaalpolit-

sei ellukutsumisega. Preisimaal, saksa suurimas osariigis, on nüüd vastava Preisi siseministri korraldusega asi nii organiseeritud, et kõik nais-kriminalistid saavad tarviliku ettevalmistuse ühes keskkohas. Sarnase keskkohana kutsuti ellu Frankfurtis Maini ääres eriline nais-kriminaalkomissariaat, kuhu saadetakse õppima kõik need naisametnikud, kes soovivad jäädavalt astuda kriminaalpolitsei teenistusse, kes vastavad ülesseatud eeltingimustele ja kelle kohta võib arvata, et neist saab tõesti kord asja, kasu kriminaalpolitseile ja tema raskele tööle. Frankfurtis peetakse loenguid, praktilisi õppusi jne.; vastav kursus on põhjalik ja õige laialdase õppekavaga. Mõne aja eest lõpetasid kursuse esimesed naisõpilased; neid saadeti Kölni, Leipzigi ja Breslausse seal asutatavate nais-kriminaalkomissariaatide juhtimiseks. Vahepeal algas Frankfurtis uus kursus, mis on mõeldud nais-sekretäridele kriminaalkomissariaatides.

Varastatud raudtee.

Inglise ajaleht „Manchester Guardian“ teatab ühest väga omapärasest vargusloost, mis on aset leidnud Rumeenias ja mis alles hiljuti avalikuks tuli, olgugi et vargus ise arvatavasti juba kauema aja eest toime pandi. Sõjapäevil ehtasid saksa ja austria väeosad raudtee Kolozsvari ja Jakobeny vahel; see raudtee läks pärast maailmasõja lõppu ja rahulepingute allakirjutamist üle Rumeenia riigile. Varsti aga selgus, et raudtee mingisugust tulu ei anna, et seda pea üldse ei tarvitata, sest raudtee oli ehitatud omal ajal ainuüksi strateegilistel kaalutlemistel, mistõttu siis ka lõpuks otsustati liikumine tähendatud liinil seisma panna. Aastad möödusid ja vana raudtee peale ei mõtelnud enam keegi. Kord aga kerkis tema olemasolu siiski jälle päevakorrale ja Bukarestis tuli vastavatele ametnikkudele meele, et kusagil on olemas raudtee, mida keegi ei kasuta. Asi tuli päevakorrale siis, kui arutati ühe teise raudtee ehitamise vajadust. Otsustati osa tarvisminevast materjalist võtta raudteeliinist, mis kasutamata. Kohale sõitis terve inseneride komisjon, et selgusele jõuda selle kohta, kas võib üldse veel kasutada vana materjali, kuidas seda kasutada, kuidas vanu vedureid ja roopaid kohalt vedada jne. Komisjoni ootas aga piinlik ja ränk üllatus. Olgugi et kõik in-

senerid olid varustatud heade maakaartidega, ei leitud kohale jõudes siiski raudteeliini, vaatamata kõigile otsimistele. Komisjon viitis paar päeva kohal ja sõitis siis pealinna tagasi olles jõudnud veendumusele, et raudtee on varustatud. Seejuures olid vargad tõesti hästi ja põhjalikult töötanud. Puudusid muidugi kõigepealt kõik vedurid ja vagunid ja ühes nendega ka kõik hooned ja kuurid. Kuid see polnud kaugeltki veel kõik: kadunud olid ka jaamahooned, semaforid, raudteeroopad ja liiprid! Mõnes kohas puudus isegi igasugune jälg endisest raudteest. Muidugi puudub „tublidest töötajatest“ igasugune teade; politsei hakkas küll otsekohe asja uurima ja juurdlema, kuid vaevast on loota, et politseiline uurimine mingisugust selgitust toob sellesse tumedasse ja imelikku lukku, sest kohalikud elanikud, kes küll raudtee ääres ei ela, vaid veidi eemal raudteest, seletavad, et nemad kunagi midagi kahtlast pole näinud ja raudteevargust tähele pole pannud. See on muidugi võimalik, sest lähedal elutsevaid elanikke, neid pole üldse palju, see raudtee et huvitanud, pealegi asus ta nende tööpaigast ja elukohast eemal. Politseil puuduvad ka igasugused andmed selle kohta, et need üksikud kohalikud elanikud oleksid segatud loosse, et nad ise oleksid otsitud vargad. Nii näib siis küll, et see omapärane vargus, millele seltsilist on raske leida kriminaaljalaloos, jääb igavesti selgitamatuks ja selle toimepanijad kättesaamatuks.

Vangimaja oksjonil.

Inglismaa linn Londonderry on vist küll õnnelikumaid maailmas, sest temal puudub tarvidus vangimaja järgi. See linn pole iseenesest küll suur, temas elab kõigest 40.000 elaniku ümber, mis on väike arv Inglismaa kohta — kuid siiski. Vaevast leidub kusagil mujal maailmas linn, mille isad võivad täie uhkusega öelda: meie 40.000 elaniku seas pole ühtki varast, petist, röövliit jne. ja sarnaseid kurjategijaid ei ole meil ka tulevikus. Kui linnavalitsus teisiti mõtleks, ega siis saaks maha müüa ainust vangimaja, mis asub linnas. Või olid linnaisad arvamisel,

et tarbekorral võib laenu teha naaberlinnas, s. o. paigutada oma vang naaberlinna vangimajja? Olgu kuidas on, tõsiasi on see, et ainus vangimaja müüdi oksjoni teel maha. Lugu ise on järgmine: mõne aja eest oli Londonderry linnavalitsuses arutusel linna vangimaja küsimus. Selgus, et vangimaja seisab kasutamata juba pikemat aega: pikema aja jooksul ei ole ükski Londonderry elanik määratud kinnistumisele vangimajas. Kui aga vangimaja seisab tühjalt, teda keegi ei kasuta, siis pole teda ka tarvis, otsustas linnavalitsus. Vangimaja vangideta ei täida oma ülesannet, tähendab, teda vaja likvideerida. Juure tuli muidugi ka veel see asjaolu, et vangimajas teenisid mitmed ametnikud ja teenijad, kes palka said, vaatamata sellele, et neil polnud juba aastate jooksul midagi teha. Vangimaja tuli kütta ja valgustada, hoone tuli väliselt ja seesmiselt korras hoida, olgugi et seal puudusid elanikud. Kõike seda arvesse võttes, otsustati lõpuks vangimaja oksjoni teel müüa. Oksjoni päeval oli muidugi terve linn, milles ühtki kurjategijat ei leidu, jalul, et vaadata, kes siis soovib endale osta vangimaja. Peab ütleva, et ostjaid oli õige vähe, tõsiseid ostjaid üldse polnud: pakuti niisama, n. öelda nalja viluks. Peale pikema pakkumise, kus rohkem nalja tehti kui pakuti, läks endine vangimaja ühe Londonderry kodaniku kätte terve 7 inglise naela (umbes 130 krooni) eest. Nüüd murravad tubli linna kodanikud pead küsimuse üle, mis hakkab uus „õnnelik“ kodanik peale oma kinnisvaraga: kas ta muudab maja kanakuuriks, hobusetalliks, autogaraashiks või millekski muuks, või mahutab ta sinna oma eravangimaja? Võib olla tahab mees kasutada hoone materjali mingisuguseks otstarbeks? Nagu inglise lehed jutustavad, on Londonderry kodanikkudel nüüd muresid, nagu näha, maailm. Kui aga ei teki arvamiste lahkuminekku puhul vangimaja tuleviku kohta tõsiseid kakelusi, mille tagajärjel võib sattuda vangimajja! Siis muidugi on linnaisad hädas, sest pole kohta, kuhu paigutada kaklemaid ja uus omanik neid „oma“ vangimajja juba ei võta.

Väljaandja: **Siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.** Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**

Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s i .

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

- M a l o k**, Eduard, v. a. Tall. linna pol. 4. jsk. ülemalt 27. 11. 19 a. nr. 1065. (15250)
- K i v i m ä g i**, Rosalie, v. a. Viljandi jsk. politseikomissariilt 14. 9. 26 a. nr. 3069. (15251)
- H e r m a n n**, Ralf, v. a. Tall. 1. jsk. politseikomissariilt 9. 10. 26 a. nr. 1460. (15252)
- K ö r e**, Viio, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 4. 4. 22 a. nr. 14134. (15253)
- S e p p**, Leena, v. a. Lasnamäe jsk. politsei abikomissariilt 18. 9. 26 a. nr. 367. (15254)
- K a u b a**, Oskar, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 10. 12. 24 a. nr. 3698. (15255)
- L o n k s**, Marie, v. a. Kuresaare linna politsei ülemalt 30. 12. 19 a. nr. 1041. (15256)
- S a a r**, Valter, v. a. Emmaste vallaval. 2. 4. 27 a. nr. 673. (15257)
- K i n k a r**, Elfriede, v. a. Tapa alevival. 21. 10. 24 a. nr. 130. (15258)
- M a r d i**, Boris, v. a. 1. jsk. politseikomissariilt Tallinnas 12. 2. 27 a. nr. 2713. (15259)
- A l u n**, Aleksander, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 4. 10. 23 a. nr. 1741. (15260)
- T a m m a n**, Aleksander, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 10. 3. 25 a. nr. 927. (15261)
- V e i s s**, Aleksander, v. a. 1. jsk. politseikomissariilt Tallinnas 2. 9. 26 a. nr. 1188. (15262)
- P u k s**, Anette, v. a. Tall. linna pol. 2. jsk. ülemalt 20. 10. 22 a. nr. 1460. (15263)
- S a a b a s**, Evald, v. a. Tall. 1. jsk. politseikomissariilt 4. 2. 27 a. nr. 2540. (15264)
- S a s t e r**, Bernhard, v. a. Tall. 1. jsk. politseikomissariilt 5. 1. 27 a. nr. 1724. (15265)
- T e h k e r**, Karl, v. a. Tall. linna pol. 6. jsk. ülemalt 1925 a. nr. 30. (15266)
- S i i b e r g**, Viktor, v. a. Tall. linna pol. 4. jsk. ülemalt 3. 8. 23 a. nr. 1896. (15267)
- P r u u l**, Helene, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 7. 1. 20 a. nr. 6451. (15270)
- T u n d o**, Emilie, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 14. 1. 19 a. nr. 6997. (15269)
- T r e i**, Kristiine, v. a. Telliskopli pol. jsk. ülemalt 8. 4. 25 a. nr. 317. (15268)
- S ü d a**, Evdokia, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 10. 1. 20 a. nr. 6521. (15271)
- B l a n d e**, Felitsia, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 28. 4. 20 a. nr. 10111. (15272)
- B i r k**, Roland, v. a. Tall. 1. jsk. politseikomissariilt 16. 11. 27 a. nr. 4259. (15273)
- J u n g m a n n**, Armilde, v. a. Taevere vallaval. 31. 1. 20 a. nr. 756. (15274)
- T r e i m a n n**, Marie, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 1. 9. 25 a. nr. 1770. (15275)
- G u s t a v s o n**, Konstantin, v. a. Tall. linna pol. ülemalt 18. 2. 20 a. nr. 9192. (15276)
- K õ i v**, Liisa, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 19. 12. 19 a. nr. 4594. (15277)
- M ä g i**, Sander, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 7. 3. 23 a. nr. 591. (15278)
- R a i d**, Elisabeth, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 4. 3. 20 a. nr. 8608. (15279)
- B o o d e**, Helmuth, v. a. Tall. 1. jsk. politseikomissariilt 21. 4. 28 a. nr. 60. (15280)
- O t s**, Aleksander, v. a. Kaarma-Suure vallaval. 20. 9. 27 a. nr. 1036. (15281)
- M o o r**, Voldemar, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 11. 11. 25 a. nr. 2106. (15282)
- T r o f i m o v**, Ilse, v. a. Tall. 6. jsk. politseikomissariilt 22. 4. 28 a. nr. 44. (15283)
- R o d e n**, Ilmar, v. a. Tall. 1. jsk. politseikomissariilt 25. 1. 27 a. nr. 2264. (15284)
- T u v i k e n e**, Bernhard, v. a. Tartu linna 2. jsk. politseikomissariilt 14. 9. 26 a. nr. 7419. (15285)
- S o m m e r**, Karl, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 2. 12. 19 a. nr. 1432. (15286)
- R u n g e**, Kadri, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 12. 1. 19 a. nr. 6891. (15287)
- M ä g i**, Anna, v. a. Tall. linna pol. 1. jsk. ülemalt 28. 8. 19 a. nr. 11393. (15288)